

Queixa a l'ajuntament d'Alpicat

Sr. Director:

El novembre de l'any 20, o sigui, ja fa vora tres anys, vaig fer una carta queixant-me dels grafitis a les parets del poble. No s'ha fet absolutament res, tot està igual. On són els regidors de l'oposició? Els apelo perquè l'alcalde i el seu grup "passen olímpicament". Jo visc a Alpicat i m'agrada passejar pels seus carrers, però sempre torno a casa amb una sensació de pena i ràbia pel que es veu en moltes parets. No en una ni dues, sinó en moltes. No en carrers petits i amagats, sinó en els centrals i principals. Convido qualsevol persona que faci una volta per les vies de la localitat, hi veurà pintades de grans dimensions amb lletres que ocupen metres i metres de llargada i una alçada considerable. Aquestes pintades, amb missatges barroers, incitadors a l'odi (ara que es parla de la incitació a l'odi). N'hi ha moltes que porten anys sense que ningú mogui un dit per a treure-les. Realment, la sensació que fa és la d'un poble brut, deixat, denigrant, li treu tot l'encant que podria tenir. Jo ja vaig fer una petició a l'ajuntament i se'm va contestar que no podien fer-hi res perquè aquestes parets són d'algun particular i davant d'això no poden actuar. Es veu clarament que no tenen interès a solucionar-ho. No sé si perquè no tenen cap sensibilitat o perquè els missatges que desprenen aquestes pintades ja els agraden. Si hi hagués la voluntat de millorar els carrers, es mourien. La veritat és que resulta increïble que els responsables del poble permetin aquestes gamberrades, i així continuen i augmenten. Si us plau, facin alguna cosa!

RAMON GRAELLS

On es troba l'independentisme?

Sr. Director:

És 11 de setembre i aparentment el procés d'independentisme sembla més apaivagat, o si més no, més tranquil. Un procés que mai ha arribat al 50% de suport (màxim, un 47%-48% entre els anys 2017 i 2018, com a Euskadi fins i tot durant la violència), enmig de queixes sistemàtiques dels sectors més radicals, que no volen acords ni participar en les eleccions espanyoles, potser per mantenir la flama davant un possible govern del PP i Vox (més bel·ligerants amb l'independentisme i tot fet diferencial que no sigui el seu). Però la millor solució per aclarir-ho tot i satisfer el radicalisme passaria per no queixar-se tant i presentar una candidatura transversal compromesa

LA CARTA DEL DIA

Ara fa cent anys, 1923-2023

SR. DIRECTOR:

Aquell dimarts 11 de setembre del 1923 en plena eufòria dels avenços fets per la Mancomunitat de Catalunya, milers de persones desfilen davant de monument a Rafel de Casanova. Aquest ha quedat cobert de corones i rams de flors i els, "visca Catalunya lliure!" i "mori Espanya!" han estat nombrosos i insistents i s'han produït sagnants topades entre els manifestants i la força pública.

L'endemà, dia 12, ja de nit, al palau Miramar de Sant Sebastià hi ha festa reial d'acomiadament de l'estiu dels monarques. Els convidats esperen al hall que els reis baixin de les seves habitacions. La nit és calorosa i algú proposa fer córrer les cortines i obrir una porta de les que donen a la terrassa i els atrevits veuen dues ombres passejant, són el rei Alfons XIII i el seu ministre d'Estat. La conversa és llarga i a estones acalorada, i no precisament per l'oratge. Rei i ministre entren somrients i despreocupats al hall de palau. L'esposa del ministre s'atansa cap al marit i, quan rei i ministre se separen,

el ministre diu a l'esposa alguna cosa que no li fa gens de gràcia. La manera de treure el guant... l'expressió facial... la fúria continguda en el taló... No cal ser gaire observador per llegir aquesta lectura Morse amb la qual una dona veu que perd posició a la cort. I és que el dijous dia 13 Miguel Primo de Rivera, capità general de Catalunya, ha fet un cop d'estat des de Barcelona.

D'una manera imprevisible, hom es lleva de matí i descobreix que el general Primo de Rivera ha proclamat el "directori" i s'ha erigit en amo i senyor de la nació espanyola. En el moment més important, quan a casa nostra més es confiava en l'esdevenidor. Quan el protagonisme del carrer era addicta a les consignes de la Mancomunitat de Catalunya, un cop de mà ho aterra tot. "L'angoixa d'Espanya i de Catalunya s'oculta ara sota una bota de muntar a cavall." Divendres 14, Primo de Rivera viatja a Madrid a exposar al rei el seu pla, i el rei li contesta amb aquestes paraules: "Vienes como iluminado... Te daré el poder... però Dios quiera que

todo salga bien. Dissabte 15, Miguel Primo de Rivera ja és cap de govern. Diumenge 16, el Partit Socialista i la UGT fan un comunicat de no oposició a la dictadura, i el dilluns 17 un reial decret dissol el Congrés dels Diputats i la part electiva del Senat, així com s'instaura el sometent a tot l'estat i a les ciutats sobiranes del nord d'Àfrica. Comença la dictadura militar de Primo de Rivera. Eren temps de sometents, i l'enginyer Manuel Marín Borrell instal·la a Balaguer una gran central automàtica de telèfons marca Siemens, i, segons l'últim cens de població, Lleida ja compta amb 38.165 persones censades i es col·loca la primera pedra del nou hospital de Santa Maria a tocar de la carretera d'Osca.

Tornant als 11 de setembre en la història, recordem el cop d'estat de Xile, en què va morir el president Allende, l'atac terrorista de les Torres Bessones de Nova York o aquell noucentista del 1881 en què en un breu, el papa Lleó XIII proclama la Verge de Montserrat patrona del Principat de Catalunya.

JOSEP SEGUÉS LLADONOSA

a proclamar directament la independència en la primera sessió i sense necessitat de referèndum (ja que ho seria de facto) en cas de guanyar per mínim més de la meitat (més l'adhesió de la resta de partits independentistes) i veure què passa. Però caldran plans B, C, D... o Z. I ja que Andorra s'associarà amb la UE, podria proclamar una república independent? I si Bèlgica s'acaba dividint com a fet inèdit en ser un país de dins la UE (a més de contenir Brussel·les com la

seva capital), seria potser un revulsiu? O a casa nostra s'optarà pel pragmatisme passant per un model federal reconeixent llengües, cultures, seleccions esportives i el concert econòmic per Catalunya i la resta de territoris peninsulars a les corts espanyoles i a la UE? Veurem, però la llengua no ho és tot per definir un país o per la unificació per pròpia voluntat de dos o més països amb la mateixa llengua, sinó altres factors comuns. Veurem.

TONI YUS PIAZUELO

Escriure un bonic títol

Sr. Director:

Cada dia escric una pàgina al llibre de la meua vida. Procuro tenir bona cal·ligrafia. Escriure recte. Intento dir coses de les quals em pugui sentir orgullós el dia de demà. Però també que se sentin satisfets d'haver-me conegut els que hi surtin. I sobre totes les coses, que els meus fills puguin dir del seu pare que, tot i que va

cometre molts errors, que tot ho vaig fer tan bé com vaig saber. En ocasions, encara que procuris fer les coses tan bé com sigui possible, és la vida la que et dicta les històries que al teu llibre has d'escriure. Vaig llegir en un llibre de càbala que no som el que som, sinó el que fem amb allò que som. Aquesta frase em recorda a un amic que és cec de naixement, que, a través de l'ONCE, es va fer fisioterapeuta. El seu mal es va convertir en una virtut, ja que amb les mans podia veure millor el que passa dins del cos de la gent. Es va casar, va tenir fills sans, forts, bones persones. Quan penso en aquest home i les dificultats que va haver de superar per sobreposar-se als seus problemes, a mi em serveix d'ànim quan sento que les forces em volen abandonar. En fi, full rere full, el llibre de la meua vida es va completant tant bé com sé. He pensat que és millor posar el títol quan arribi al final. Serà llavors quan podré llegir-me i resumir en quatre paraules el que vaig fer amb allò que la vida es va dignar a posar-me a disposició. Més que un bon epítafi, espero que la meua vida doni per escriure un bonic títol.

VENANCIO RODRÍGUEZ SANZ

AQUESTA SETMANA

dilluns 11 |

Actes institucionals i manifestació per la Diada

■ Els actes institucionals a Lleida i altres municipis i els que organitza la Generalitat compartiran protagonisme amb la manifestació convocada per l'ANC a Barcelona.

dimarts 12 |

Comença el nou curs a la Universitat de Lleida

■ La UdL iniciarà el nou curs amb els tradicionals actes de benvinguda als estudiants, un dia en què també tornen a les aules els alumnes de Batxillerat i de Formació Professional.

dissabte 16 |

Fira de l'Ametlla a Vilagrassa i Festa de la Verema a Verdú

■ Tot i que la primera arranca divendres, és durant el cap de setmana quan celebra el gruix d'activitats, mentre que la segona s'ha avançat un mes respecte al que era habitual.

ENQUESTA

Creieu que esteu 'enganxats' a les xarxes socials?

Voteu i deixeu un comentari a www.segre.com